

Europeiska
unionens råd

Bryssel den 12 november 2015
(OR. en)

**Interinstitutionellt ärende:
2013/0089 (COD)**

**10374/1/15
REV 1**

**PI 43
CODEC 950
PARLNAT 128**

RÄTTSAKTER OCH ANDRA INSTRUMENT

Ärende: Rådets ståndpunkt vid första behandlingen inför antagandet av
EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV för tillnärmning av
medlemsstaternas varumärkeslagstiftning (omarbetning)
- Antagen av rådet den 10 november 2015

**EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS
DIREKTIV (EU) 2015/...**

av den

**för tillnärmning av medlemsstaternas varumärkeslagstiftning
(omarbetning)**

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA
DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 114.1,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande¹,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet², och

¹ EUT C 327, 12.11.2013, s. 42.

² Europaparlamentets ståndpunkt av den 25 februari 2014 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets ståndpunkt vid första behandlingen av den 10 november 2015 (ännu ej offentliggjord i EUT). Europaparlamentets ståndpunkt av den ... (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den ...

av följande skäl:

- (1) Flera ändringar bör göras av Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/95/EG¹. Det direktivet bör av tydlighetsskäl omarbetas.
- (2) Direktiv 2008/95/EG har harmoniserat centrala bestämmelser i materiell varumärkesrätt som vid tidpunkten för antagandet ansågs mest direkt påverka den inre marknadens funktion genom att hindra den fria rörligheten för varor och friheten att tillhandahålla tjänster i unionen.
- (3) Varumärkesskyddet i medlemsstaterna samexisterar med skydd som finns tillgängligt på unionsnivå genom EU-varumärken som är av enhetlig karaktär och som gäller i hela unionen i enlighet med rådets förordning (EG) nr 207/2009². Samexistensen och balansen mellan varumärkessystem på nationell nivå och unionsnivå är i själva verket en hörnsten i unionens förhållningssätt när det gäller skydd av immateriella rättigheter.
- (4) Med anledning av kommissionens meddelande av den 16 juli 2008 om en europeisk strategi för industriell äganderätt har kommissionen genomfört en omfattande utvärdering av hur varumärkessystemet i Europa fungerar som helhet, både på unionsnivå och nationell nivå och med avseende på det inbördes förhållandet mellan dessa.

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/95/EG av den 22 oktober 2008 om tillnärmningen av medlemsstaternas varumärkeslagar (EUT L 299, 8.11.2008, s. 25).

² Rådets förordning (EG) nr 207/2009 av den 26 februari 2009 om gemenskapsvarumärken (EUT L 78, 24.3.2009, s. 1).

- (5) I sina slutsatser av den 25 maj 2010 om den framtida översynen av varumärkessystemet i Europeiska unionen uppmanade rådet kommissionen att lägga fram förslag till översyn av förordning (EG) nr 207/2009 och direktiv 2008/95/EG. Översynen av det direktivet bör omfatta åtgärder som gör det mer förenligt med förordning (EG) nr 207/2009, för att minska skillnaderna inom varumärkessystemet i Europa som helhet och behålla det nationella varumärkesskyddet som ett attraktivt alternativ för sökande. I detta sammanhang bör komplementariteten mellan EU:s varumärkessystem och de nationella varumärkessystemen säkerställas.
- (6) Kommissionen konstaterade i sitt meddelande av den 24 maj 2011 med titeln *En inre marknad för immateriella rättigheter* att man för att uppfylla ökade krav från berörda parter på snabbare och smidigare varumärkesregistreringsystem av högre kvalitet, som också är mer samstämmiga, användarvänliga, allmänt tillgängliga och bygger på den senaste tekniken, måste modernisera varumärkessystemet i unionen som helhet och anpassa det till internets tidsålder.
- (7) De samråd och den utvärdering som genomförts i samband med detta direktiv visar att det fortfarande, trots den tidigare partiella harmoniseringen av nationella lagar, finns områden där en ytterligare harmonisering kan få positiva konsekvenser för konkurrensen och tillväxten.

- (8) För att uppnå målet att främja och skapa en välfungerande inre marknad och göra det lättare att förvärva och skydda varumärken i unionen till förmån för de europeiska företagens, särskilt de små och medelstora företagens, tillväxt och konkurrenskraft är det nödvändigt att gå utöver den begränsade räckvidd för tillnärmning som uppnåddes genom direktiv 2008/95/EG och utvidga tillnärmningen till andra aspekter av den materiella rätt om varumärken som reglerar varumärken som skyddas av registrering enligt förordning (EG) nr 207/2009.
- (9) För att göra varumärkesregistreringar i hela unionen lättare att erhålla och administrera är det viktigt att tillnärma inte bara bestämmelser i materiell rätt utan också förfaranderegler. Därför bör viktiga förfaranderegler på området registrering av varumärken i medlemsstaterna och i EU:s varumärkessystem anpassas till varandra. Vad gäller förfarandena enligt nationell rätt är det tillräckligt att fastställa allmänna principer, medan det står medlemsstaterna fritt att fastställa mer specifika bestämmelser.
- (10) Det är av grundläggande betydelse att säkerställa att registrerade varumärken har samma rättsliga skydd i alla medlemsstater. I linje med det omfattande skydd som beviljas EU-varumärken som är kända i unionen bör ett omfattande skydd även beviljas på nationell nivå för alla registrerade varumärken som är kända i den berörda medlemsstaten.
- (11) Detta direktiv bör inte frånta medlemsstaterna deras rätt att fortsätta skydda sådana varumärken som förvärvats genom användning, utan bör behandla dem endast med avseende på deras förhållande till sådana varumärken som förvärvats genom registrering.

- (12) För att uppnå målen för denna tillnärmning av lagstiftning krävs att villkoren för erhållande och vidmakthållande av ett registrerat varumärke i princip är identiska i alla medlemsstater.
- (13) Det är därför nödvändigt att upprätta en förteckning med exempel på tecken som kan utgöra varumärken, under förutsättning att sådana tecken kan särskilja ett företags varor eller tjänster från ett annat företags. För att uppnå målen för registreringssystemet för varumärken, det vill säga att säkerställa rättssäkerhet och god förvaltning, är det också viktigt att tecknet kan återges på ett sätt som är klart, precist, fullständigt i sig självt, lättillgängligt, tydligt, beständigt och objektivt. Ett tecken bör få återges i valfri lämplig form med användning av allmänt tillgänglig teknik, och således inte nödvändigtvis grafiskt, så länge som återgivningen ger tillräckliga garantier i detta syfte.
- (14) Dessutom bör grunderna för att vägra registrering eller för ogiltighet avseende själva varumärket, t.ex. frånvaro av särskiljande egenskaper, eller avseende konflikter mellan varumärket och äldre rättigheter anges på ett uttömmande sätt, även om vissa av grunderna anges som valfria för medlemsstaterna som därför kan bibehålla eller införa dem i sina lagstiftningar.

- (15) För att säkerställa att skyddsnivån för geografiska beteckningar genom unionslagstiftning och nationell rätt tillämpas på ett enhetligt och uttömmande sätt vid granskningen av absoluta och relativa registreringshinder i hela unionen, bör detta direktiv omfatta samma bestämmelser om geografiska beteckningar som förordning (EG) nr 207/2009. Vidare är det lämpligt att säkerställa att tillämpningsområdet för absoluta hinder utvidgas till att även omfatta skyddade traditionella uttryck för vin och garanterade traditionella specialiteter.
- (16) Det skydd som följer av det registrerade varumärket, vars funktion framför allt är att garantera att varumärket anger ursprunget, bör vara absolut när det råder identitet mellan märket och tecknet och varorna eller tjänsterna. Skyddet bör också gälla vid likhet mellan märket och tecknet och varorna eller tjänsterna. Det är nödvändigt att tolka begreppet likhet mot bakgrund av risken för förväxling. Grundförutsättningen för skyddet bör vara att det finns en risk för förväxling och denna måste bedömas mot bakgrund av flera faktorer, särskilt i hur hög grad märket är känt på marknaden, den association som det använda eller registrerade märket framkallar, graden av likhet mellan märket och tecknet samt mellan de ifrågavarande varorna eller tjänsterna. Formerna för fastslående av risk för förväxling och framför allt bevisbördan bör regleras av nationella procedurregler som inte bör beröras av detta direktiv.

- (17) För att säkerställa rättssäkerhet och full överensstämmelse med prioritetsprincipen, enligt vilken ett äldre registrerat varumärke ges företräde framför yngre registrerade varumärken, är det nödvändigt att fastställa att säkerställandet av de rättigheter som är knutna till ett varumärke inte bör påverka innehavares rättigheter som förvärvats före ansöknings- eller prioritetdagen för varumärket. Ett sådant synsätt är förenligt med artikel 16.1 i avtalet om handelsrelaterade aspekter av immateriella rättigheter av den 15 april 1994 (nedan kallat *Trips-avtalet*).
- (18) Det bör föreskrivas att ett intrång i ett varumärke kan fastställas bara om det har konstaterats att det varumärke eller tecken som är föremål för intrånget används i näringsverksamhet för att särskilja varor eller tjänster. Användning av tecknet för andra ändamål än för att särskilja varor eller tjänster bör omfattas av bestämmelser i nationell rätt.
- (19) Begreppet intrång i ett varumärke bör också innefatta användning av tecknet som ett firmanamn eller liknande beteckning, så länge som användningens syfte är att särskilja varor eller tjänster.
- (20) För att säkerställa rättssäkerhet och full överensstämmelse med specifik unionslagstiftning bör det föreskrivas att innehavaren av ett varumärke bör ha rätt att förbjuda tredje man att använda ett tecken i jämförande reklam, om sådan jämförande reklam strider mot Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/114/EG¹.

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/114/EG av den 12 december 2006 om vilseledande och jämförande reklam (EUT L 376, 27.12.2006, s. 21).

- (21) I syfte att stärka varumärkesskyddet och bekämpa varumärkesförfalskning effektivare och i linje med medlemsstatens internationella skyldigheter inom ramen för Världshandelsorganisationen (WTO), särskilt artikel V i allmänna tull- och handelsavtalet om transiteringsfrihet och, vad gäller generiska läkemedel, den förklaring om Trips-avtalet och folkhälsa som antogs av WTO:s ministerkonferens i Doha den 14 november 2001, bör innehavaren av ett varumärke ha rätt att hindra tredje man från att i näringsverksamhet föra in varor i den medlemsstat där varumärket är registrerat utan att dessa har övergått till fri omsättning där, om dessa varor kommer från tredjeländer och utan tillstånd har försetts med ett varumärke som är identiskt eller väsentligen identiskt med det varumärke som registrerats för sådana varor.
- (22) Därför bör det vara tillåtet för innehavare av varumärken att förhindra införsel av intrångsgörande varor och hänförande av sådana till samtliga tullförfaranden, särskilt transitering, omlastning, lagring, frizoner, tillfällig förvaring, aktiv förädling eller tillfällig införsel, även då sådana varor inte är avsedda att släppas ut på marknaden i den berörda medlemsstaten. Tullmyndigheterna bör när de utför tullkontroller tillämpa de befogenheter och förfaranden som fastställs i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 608/2013¹, inklusive när det sker på begäran av rättighetsinnehavare. I synnerhet bör tullmyndigheterna utföra de relevanta kontrollerna på grundval av riskanalyskriterier.

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 608/2013 av den 12 juni 2013 om tullens säkerställande av skyddet för immateriella rättigheter och upphävande av rådets förordning (EG) nr 1383/2003 (EUT L 181, 29.6.2013, s. 15).

- (23) För att förena behovet av ett effektivt säkerställande av varumärkesrättigheter med behovet av att undvika hinder för det fria handelsflödet av legitima varor, bör varumärkesinnehavarens rätt upphöra om deklaramenten eller innehavaren av varorna, under efterföljande förfaranden som inletts vid en domstol eller annan myndighet som har behörighet att i sak avgöra huruvida intrång har gjorts i det registrerade varumärket, kan bevisa att innehavaren av det registrerade varumärket inte har rätt att förbjuda att varorna släpps ut på marknaden i det land som är slutdestinationen för varorna.
- (24) Artikel 28 i förordning (EU) nr 608/2013 föreskriver att en rättighetsinnehavare ska vara ansvarsskyldig för skador gentemot varuinnehavaren, bl.a. om det senare konstateras att varorna i fråga inte gör intrång i en immateriell rättighet.
- (25) Det bör vidtas lämpliga åtgärder i syfte att sörja för en smidig transitering av generiska läkemedel. När det gäller internationella generiska namn (INN) som är globalt erkända generiska namn på verksamma ämnen i farmaceutiska preparat, är det mycket viktigt att beakta de befintliga begränsningarna av varumärkets rättsverkningar. Därför bör innehavaren av ett varumärke inte ha rätt att hindra tredje man från att föra in varor till en medlemsstat där varumärket är registrerat utan att de övergår till fri omsättning där, på grundval av likheter mellan det internationella generiska namnet på det verksamma ämnet i ett läkemedel och varumärket.
- (26) För att göra det möjligt för innehavare av registrerade varumärken att bekämpa varumärkesförfalskning effektivare bör de ha rätt att förbjuda anbringande på varor av ett intrångsgörande varumärke och vissa förberedande akter som utförs före anbringandet.

- (27) Den ensamrätt som ett varumärke ger bör inte ge innehavaren rätt att förbjuda tredje mans användning av tecken eller upplysningar som används korrekt och således i enlighet med god affärssed. För att skapa lika villkor för firmanamn och varumärken mot bakgrund av att firmanamn regelmässigt ges obegränsat skydd mot yngre varumärken bör sådan användning endast anses inbegripa användningen av tredje mans personnamn. Även användning i allmänhet av tecken eller upplysningar som är beskrivande eller som saknar särskiljningsförmåga bör tillåtas. Vidare bör innehavaren inte ha rätt att hindra korrekt och ärlig användning av varumärket för att identifiera eller hänvisa till varorna och tjänsterna som innehavarens varor och tjänster. Tredje mans användning av ett varumärke i syfte att uppmärksamma konsumenterna på återförsäljning av äkta varor som ursprungligen sålts av eller med tillstånd från innehavaren av varumärket i unionen bör anses vara korrekt så länge den samtidigt överensstämmer med god affärssed. Tredje mans användning av ett varumärke för konstnärliga ändamål bör anses vara korrekt så länge den samtidigt överensstämmer med god affärssed. Dessutom bör detta direktiv tillämpas på ett sätt som säkerställer full respekt för grundläggande fri- och rättigheter, särskilt yttrandefriheten.
- (28) Det följer av principen om fri rörlighet för varor att innehavaren av ett varumärke inte bör ha rätt att förbjuda att tredje man använder det med avseende på varor som har satts i omlopp inom unionen med detta varumärke, antingen av innehavaren själv eller med dennes medgivande, om innehavaren inte har legitima skäl att motsätta sig fortsatt marknadsföring av varorna.

- (29) Av hänsyn till rättssäkerheten, men utan att skada de intressen som innehavaren av ett äldre märke har, är det viktigt att föreskriva att denne inte längre får begära ogiltighetsförklaring eller motsätta sig användningen av ett varumärke som är yngre än hans eget varumärke och som han i vetskap därom har tillåtit användning av under en längre tid, om inte ansökan om registrering av det yngre varumärket gjorts i ond tro.
- (30) För att säkerställa rättssäkerhet och skydda lagligen förvärvade varumärkesrättigheter är det lämpligt och nödvändigt att föreskriva, utan att det påverkar principen att det yngre varumärket inte kan göras gällande gentemot det äldre varumärket, att innehavare av äldre varumärken inte bör ha rätt att få avslag eller ogiltighetsförklaring eller att motsätta sig användningen av ett yngre varumärke när det yngre varumärket förvärvades vid en tidpunkt då det äldre varumärket skulle ha kunnat förklaras ogiltigt eller återkallas, t.ex. därför att de ännu inte hade förvärvat särskiljningsförmåga genom användning, eller om det äldre varumärket inte kunde säkerställas gentemot det yngre varumärket eftersom de nödvändiga villkoren inte var tillämpliga, till exempel om det äldre varumärket ännu inte blivit känt.
- (31) Varumärken fyller sitt syfte att särskilja varor eller tjänster och ger konsumenterna möjlighet att träffa väl underbyggda val endast om de faktiskt används på marknaden. Ett krav på att ett varumärke faktiskt används är också nödvändigt för att minska det totala antalet registrerade och skyddade varumärken i unionen och därmed antalet tvister dem emellan. Det är därför av vikt att kräva att registrerade varumärken faktiskt används i samband med de varor eller tjänster för vilka de är registrerade eller, om de fem år efter den dag då frågan om registrering slutligen har avgjorts inte har använts för det syftet, kan återkallas.

- (32) Följaktligen bör ett registrerat varumärke endast skyddas i den utsträckning som det faktiskt används, och ett tidigare registrerat varumärke bör inte ge dess innehavare möjlighet att motsätta sig eller ogiltigförklara ett yngre varumärke om den innehavaren inte har använt sitt varumärke i praktiken. Dessutom bör medlemsstaterna föreskriva att ett varumärke inte med framgång kan återopas i ett mål om intrång om det efter invändning från en part fastställs att varumärket kan återkallas eller, när talan väcks mot en nyare rätt, skulle ha kunnat återkallas vid den tidpunkt då den senare rättigheten förvärvades.
- (33) Det bör föreskrivas att om företräde för ett nationellt varumärke eller ett varumärke som blivit föremål för en internationell registrering med rättsverkan i medlemsstaten i fråga har sökts för ett EU-varumärke, och det varumärke som ligger till grund för ansökan omföreträde därefter inte har tillåtits att upphöra eller registreringen inte har förnyats, kan detta varumärkes giltighet fortfarande ifrågasättas. Sådana yrkanden bör begränsas till situationer där varumärket skulle ha kunnat förklaras ogiltigt eller återkallats när det ströks från registret.
- (34) För konsekvensens skull och för att underlätta det kommersiella utnyttjandet av varumärken i unionen, ska de regler som är tillämpliga på varumärken som förmögenhetsobjekt i lämplig utsträckning anpassas till dem som redan finns när det gäller EU-varumärken, och bör omfatta regler om överlåtelse och överföring, licenser, sakrätt och exekutiva åtgärder.
- (35) Kollektiva varumärken har visat sig vara ett användbart instrument för att främja varor eller tjänster med specifika gemensamma egenskaper. Det är därför lämpligt att nationella kollektiva varumärken omfattas av liknande regler som Europeiska unionens kollektivmärken.

- (36) För att förbättra och underlätta tillgången till varumärkesskydd och öka rättssäkerheten och den rättsliga förutsebarheten bör förfarandet för registrering av varumärken i medlemsstaterna vara effektivt och öppet och följa liknande regler som de som gäller för EU-varumärken.
- (37) För att säkerställa rättssäkerhet när det gäller omfattningen av varumärkesrättigheter och underlätta tillträdet till varumärkesskydd, bör beteckningen och klassificeringen av varor och tjänster som omfattas av en varumärkesansökan följa samma regler i samtliga medlemsstater och anpassas till de bestämmelser som gäller för EU-varumärken. Beteckningen av varor och tjänster bör vara tillräckligt klar och precis för att behöriga myndigheter och ekonomiska aktörer ska kunna avgöra hur omfattande varumärkesskydd som sökts enbart på grundval av ansökan. Användningen av allmänna begrepp bör tolkas som att de endast inkluderar varor och tjänster som klart omfattas av termens bokstavliga innebörd. För tydlighetens och rättssäkerhetens skull bör myndigheterna i samarbete med varandra sträva efter att sammanställa en förteckning som återspeglar deras respektive administrativa praxis med avseende på klassificeringen av varor och tjänster.
- (38) I syfte att säkerställa ett effektivt varumärkesskydd bör medlemsstaterna tillhandahålla ett effektivt administrativt invändningsförfarande som ger åtminstone innehavaren av äldre varumärkesrättigheter och varje person som enligt tillämplig rätt är berättigad att utöva de rättigheter som följer av en skyddad ursprungsbeteckning eller geografisk beteckning rätt att invända mot registreringen av en varumärkesansökan. I syfte att erbjuda effektiva sätt att återkalla eller ogiltigförklara varumärken bör medlemsstaterna också införa ett administrativt förfarande om upphävande eller ogiltighetsförklaring inom en längre införlivandeperiod på sju år efter det att detta direktiv har trätt i kraft.

- (39) Det är önskvärt att medlemsstaternas centrala myndigheter för industriell äganderätt och Benelux byrå för immateriell äganderätt samarbetar med varandra och med Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet på alla områden för registrering och förvaltning av varumärken för att främja enhetliga metoder och verktyg, t.ex. genom att skapa och uppdatera gemensamma eller sammankopplade databaser och portaler för samråd och sökandamål. Vidare bör medlemsstaterna se till att deras myndigheter samarbetar med varandra och med Europeiska unionens byrå för immateriella rättigheter på övriga områden inom deras verksamhet som är relevanta för skyddet av varumärken i unionen.
- (40) Detta direktiv bör inte utesluta att varumärken underkastas andra rättsliga bestämmelser än de varumärkesrättsliga bestämmelser som finns i medlemsstaterna, t.ex. bestämmelser om illojal konkurrens, skadeståndsansvar eller konsumentskydd.
- (41) Medlemsstaterna är bundna av Pariskonventionen för industriellt rättsskydd (Pariskonventionen) och Trips-avtalet. Det är nödvändigt att detta direktiv helt överensstämmer med bestämmelserna i den konventionen och det avtalet. De av medlemsstaternas skyldigheter som är en följd av konventionen och avtalet bör inte beröras av detta direktiv. Där så är lämpligt bör artikel 351 andra stycket i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt tillämpas.

- (42) Eftersom målen för detta direktiv, nämligen att främja och skapa en välfungerande inre marknad och underlätta registrering, hantering och skydd av varumärken i unionen till förmån för tillväxt och konkurrenskraft, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan snarare, på grund av deras omfattning och verkningar, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.
- (43) Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG¹ reglerar medlemsstaternas behandling av personuppgifter i samband med detta direktiv.
- (44) Europeiska datatillsynsmannen har hörts i enlighet med artikel 28.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001² och avgav ett yttrande den 11 juli 2013.
- (45) Skyldigheten att införliva detta direktiv med nationell rätt bör endast gälla de bestämmelser som utgör en innehållsmässig ändring i förhållande till det tidigare direktivet. Skyldigheten att införliva de oförändrade bestämmelserna följer av det tidigare direktivet.

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter (EGT L 281, 23.11.1995, s. 31).

² Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 av den 18 december 2000 om skydd för enskilda då gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsorganen behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter (EGT L 8, 12.1.2001, s. 1).

- (46) Detta direktiv bör inte påverka medlemsstaternas skyldigheter enligt direktiv 2008/95/EG vad gäller den tidsfrist för införlivande av direktiv 89/104/EG med nationell rätt enligt del B i bilaga I till direktiv 2008/95/EG.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Kapitel 1

Allmänna bestämmelser

Artikel 1

Tillämpningsområde

Detta direktiv är tillämpligt på varumärken avseende varor eller tjänster vilka i en medlemsstat är föremål för registrering eller ansökan om registrering som individuellt varumärke, garanti- eller kontrollmärke eller kollektivmärke, eller vilka är föremål för registrering eller ansökan om registrering hos Benelux byrå för immateriell äganderätt eller föremål för en internationell registrering med rättsverkan i en medlemsstat.

Artikel 2

Definitioner

I detta direktiv avses med

- a) *myndighet*: den centrala myndigheten för industriell äganderätt i en medlemsstat eller Benelux byrå för immateriell äganderätt som anförtrotts ansvaret för registrering av varumärken,
- b) *register*: det register över varumärken som förs av en myndighet.

Kapitel 2

Materiella bestämmelser om varumärken

AVSNITT 1

TECKEN SOM KAN UTGÖRA ETT VARUMÄRKE

Artikel 3

Tecken som kan utgöra ett varumärke

Ett varumärke kan utgöras av alla tecken, särskilt ord, inbegripet personnamn, eller figurer, bokstäver, siffror, färger, formen på en vara eller dess förpackning eller ljud, förutsatt att tecknen i fråga kan

- a) särskilja ett företags varor eller tjänster från andra företags, och
- b) återges i registret på ett sätt som gör det möjligt för de behöriga myndigheterna och allmänheten att klart och tydligt avgöra föremålet för det skydd som beviljats innehavaren.

AVSNITT 2

REGISTRERINGSHINDER ELLER OGILTIGHETSGRUNDER

Artikel 4

Absoluta registreringshinder eller ogiltighetsgrunder

1. Följande tecken och varumärken får inte registreras och om registrering har skett ska de kunna ogiltigförklaras:
 - a) Tecken som inte kan utgöra ett varumärke.
 - b) Varumärken som saknar särskiljningsförmåga.
 - c) Varumärken som endast består av tecken eller upplysningar vilka i handeln visar varornas eller tjänsternas art, kvalitet, kvantitet, avsedda användning, värde, geografiska ursprung, tiden för framställande eller utförande eller andra egenskaper.
 - d) Varumärken som består av endast tecken eller upplysningar vilka i det dagliga språkbruket eller enligt branschens vedertagna handelsbruk kommit att bli en sedvanlig beteckning för varan eller tjänsten.
 - e) Tecken som endast består av
 - i) en form eller annan egenskap som följer av varans art,

- ii) en varas form eller en annan egenskap hos varan som krävs för att uppnå ett tekniskt resultat,
- iii) en varas form eller en annan egenskap som ger varan ett betydande värde.
- f) Varumärken som strider mot allmän ordning eller mot allmän moral.
- g) Varumärken som är ägnade att vilseleda allmänheten t.ex. med avseende på varans eller tjänstens art, kvalitet eller geografiska ursprung.
- h) Varumärken som inte har godkänts av behöriga myndigheter och som ska vägras registrering eller ogiltigförklaras i enlighet med artikel 6 ter i Pariskonventionen för industriellt rättsskydd (Pariskonventionen).
- i) Varumärken som är undantagna från registrering i enlighet med unionslagstiftningen eller den berörda medlemsstatens nationella rätt eller internationella överenskommelser som unionen eller den berörda medlemsstaten är part i, som ger skydd för ursprungsbeteckningar och geografiska beteckningar.
- j) Varumärken som är undantagna från registrering i enlighet med unionslagstiftningen eller internationella överenskommelser som unionen är part i, som ger skydd för traditionella uttryck för vin.
- k) Varumärken som är undantagna från registrering i enlighet med unionslagstiftningen eller internationella överenskommelser som unionen är part i, som ger skydd för garanterade traditionella specialiteter.

- l) Varumärken vilka består av eller i sina väsentliga beståndsdelar återger en äldre växtsortsbenämning som registrerats i enlighet med unionslagstiftningen eller den berörda medlemsstatens nationella rätt eller internationella överenskommelser som unionen eller den berörda medlemsstaten är part i, som ger skydd för växtförädlarrätt och vilka avser växtsorter av samma art eller en närbesläktad art.
2. Ett varumärke ska kunna förklaras ogiltigt om den sökande gjorde sin ansökan om registrering av varumärket i ond tro. Varje medlemsstat får också föreskriva att ett sådant varumärke inte ska registreras.
3. En medlemsstat får bestämma att ett varumärke inte ska registreras eller, om det redan är registrerat, att det ska kunna förklaras ogiltigt i följande fall:
 - a) Om användningen av varumärket kan förbjudas med stöd av andra lagbestämmelser än medlemsstatens eller unionens varumärkesrätt.
 - b) Om varumärket innehåller ett tecken av högt symbolvärde, särskilt en religiös symbol.
 - c) Om varumärket innehåller andra tecken, emblem eller vapen än de som nämns i artikel 6 ter i Pariskonventionen, och som är av allmänt intresse, under förutsättning att vederbörande myndigheter inte givit tillstånd till dess registrering i enlighet med medlemsstatens rätt.

4. Ett varumärke ska inte vägras registrering med stöd av punkt 1 b, c eller d, om det före dagen för registreringsansökan, och som en följd av den användning som har gjorts av det, har förvärvat särskiljningsförmåga. Ett varumärke ska av samma skäl inte ogiltigförklaras om det före dagen för ansökan om ogiltigförklaring, och som en följd av den användning som har gjorts av det, har förvärvat särskiljningsförmåga.
5. En medlemsstat får besluta att punkt 4 ska gälla även då särskiljningsförmågan har förvärvats efter dagen för registreringsansökan men före dagen för registreringen.

Artikel 5

Relativa registreringshinder eller ogiltighetsgrunder

1. Ett varumärke ska inte registreras eller ska, om det är registrerat, kunna ogiltigförklaras om
 - a) det är identiskt med ett äldre varumärke och de varor eller tjänster som varumärket har ansökts eller registrerats för är identiska med de varor eller tjänster för vilka det äldre varumärket är skyddat,
 - b) det på grund av sin identitet eller likhet med det äldre varumärket och identiteten eller likheten mellan de varor eller tjänster som täcks av varumärkena föreligger en risk att allmänheten förväxlar dem, inbegripet risken för att varumärket associeras med det äldre varumärket.

2. Med *äldre varumärken* i punkt 1 avses

- a) följande kategorier av varumärken för vilka ansökan om registrering gjorts tidigare än ansökan om registrering av varumärket, med vederbörlig hänsyn tagen till de anspråk som kan göras på prioritet för dessa varumärken, nämligen
 - i) EU-varumärken,
 - ii) varumärken som har registrerats i den berörda medlemsstaten eller, vad avser Belgien, Luxemburg eller Nederländerna, hos Benelux byrå för immateriell äganderätt,
 - iii) varumärken som blivit föremål för en internationell registrering med rättsverkan i den berörda medlemsstaten,
- b) EU-varumärken som i enlighet med förordning (EG) nr 207/2009 gör befogat anspråk på företräde gentemot ett varumärke i led a ii och iii, även om det senare varumärket inte har vidmakthållits eller tillåtits upphöra,
- c) ansökningar om varumärken som avses i leden a och b under förutsättning att de blir registrerade,
- d) varumärken som, vid tidpunkten för ansökan om registrering eller, i förekommande fall, vid tidpunkten för begäran om prioritet med avseende på ansökan om registrering av varumärket, är välkända i den berörda medlemsstaten, i den betydelse som ges ordet *välkänt* i artikel 6 bis i Pariskonventionen.

3. Ett varumärke ska dessutom inte registreras eller ska, om det är registrerat, kunna ogiltigförklaras om
- a) det är identiskt med, eller liknar, ett äldre varumärke oavsett om de varor och tjänster för vilka det har sökts eller registrerats är identiska med, liknar eller inte liknar dem för vilka det äldre varumärket är registrerat, om det äldre varumärket är känt i den medlemsstat i vilken ansökan om registrering gäller eller i vilken varumärket är registrerat eller, om det är fråga om ett EU-varumärke, är känt i unionen och användningen av det yngre varumärket utan skäl原因 skulle dra otillbörlig fördel av eller vara till förfång för det äldre varumärkets särskiljningsförmåga eller renommé,
 - b) ett ombud eller en företrädare för innehavaren av varumärket ansöker om registrering av detta i sitt eget namn utan innehavarens tillstånd, om ombudet eller företrädaren inte kan visa fog för sitt handlande,
 - c) och i den mån som, i enlighet med unionslagstiftning eller den berörda medlemsstatens rätt som ger skydd för ursprungsbeteckningar och geografiska beteckningar,
 - i) en ansökan om ursprungsbeteckning eller geografisk beteckning redan hade lämnats in i enlighet med unionslagstiftningen eller den berörda medlemsstatens rätt före tidpunkten för ansökan om registrering av varumärket eller tidpunkten för den prioritet som åberopas i ansökan, under förutsättning att den därefter registreras,

- ii) denna ursprungsbeteckning eller geografiska beteckning ger den person som enligt tillämplig rätt är berättigad att utöva de rättigheter som följer därav, rätt att förbjuda användning av ett yngre varumärke.

4. En medlemsstat får besluta att ett varumärke inte ska registreras eller, om det är registrerat, ska kunna ogiltigförklaras om och i den mån som

- a) rätten till ett oregistrerat varumärke eller till ett annat i förvärvsverksamhet använt tecken har förvärvats före tidpunkten för ansökan om registrering av det yngre märket eller före tidpunkten för den prioritet som åberopats till stöd för ansökan om registrering av det yngre märket och om det oregistrerade varumärket eller tecknet ger innehavaren rätt att förbjuda användningen av det yngre varumärket,
- b) användningen av ett varumärke får förbjudas med stöd av en annan äldre rättighet än de rättigheter som avses i punkt 2 och led a i den här punkten och särskilt
 - i) rätten till namn,
 - ii) rätten till egen bild,
 - iii) en upphovsrätt,
 - iv) en industriell rättighet,

- c) varumärket kan förväxlas med ett äldre varumärke som är skyddat utomlands, under förutsättning att sökanden vid tidpunkten för ansökan handlade i ond tro.
5. Medlemsstaterna ska tillse att det i lämpliga fall inte föreligger någon skyldighet att vägra registrering av eller ogiltigförklara ett varumärke, om innehavaren av det äldre varumärket eller den äldre rättigheten ger sitt medgivande till registreringen av det yngre varumärket.
6. Medlemsstaterna får med avvikelse från punkterna 1–5 bestämma att de registreringshinder eller ogiltighetsgrunder som gällde i den medlemsstaten före ikraftträdandet av de bestämmelser som är nödvändiga för att följa rådets direktiv 89/104/EEG¹ ska gälla för varumärken för vilka ansökan gjorts före den tidpunkten.

Artikel 6

Beslut i efterhand om ogiltighetsförklaring eller upphävande av ett varumärke

Om företräde för ett nationellt varumärke eller ett varumärke som blivit föremål för en internationell registrering med rättsverkan i medlemsstaten i fråga och som inte har vidmakthållits eller som inte förnyats återopas för ett EU-varumärke, får det i efterhand beslutas om ogiltighetsförklaring eller upphävande av det varumärke som utgjorde grunden för den återopade företrädesrätten, förutsatt att varumärket skulle ha kunnat ogiltigförklaras eller upphävas vid den tidpunkt då det inte vidmakthölls eller inte förnyades. I sådana fall ska företrädet upphöra att gälla.

¹ Rådets första direktiv 89/104/EEG av den 21 december 1988 om tillnärmningen av medlemsstaternas varumärkeslagar (EGT L 40, 11.2.1989, s. 1).

Artikel 7

Registreringshinder eller ogiltighetsgrunder avseende endast en del av varorna eller tjänsterna

I de fall då registreringshinder eller ogiltighetsgrunder föreligger endast för en del av de varor eller tjänster för vilka varumärket har ansökts eller registrerats, ska vägran att registrera eller ogiltigförklaringen endast avse dessa varor eller tjänster.

Artikel 8

Ett äldre varumärke har bristande särskiljningsförmåga eller är inte känt, vilket utesluter ogiltighetsförklaring av ett registrerat varumärke

En ansökan om ogiltighetsförklaring på grundval av ett äldre varumärke ska inte godtas vid tidpunkten för ansökan om ogiltighetsförklaring om den inte skulle ha godtagits på ansökningsdagen eller prioritetdagen för det yngre varumärket av något av följande skäl:

- a) Det äldre varumärket, som kan förklaras ogiltigt enligt artikel 4.1 b, c eller d, hade ännu inte förvärvat särskiljningsförmåga i enlighet med artikel 4.4.
- b) Ansökan om ogiltighetsförklaring baseras på artikel 5.1 b och det äldre varumärket hade ännu inte fått tillräcklig särskiljningsförmåga för att ligga till grund för ett konstaterande av att risk för förväxling i den mening som avses i artikel 5.1 b föreligger.
- c) Ansökan om ogiltighetsförklaring baseras på artikel 5.3 a och det äldre varumärket hade ännu inte blivit känt i den mening som avses i artikel 5.3 a.

Artikel 9

Ogiltighetsförklaring utesluten till följd av passivitet

1. Om innehavaren av ett äldre varumärke som avses i artikel 5.2 eller 5.3 a under fem år i följd har funnit sig i att ett yngre varumärke, som är registrerat i en medlemsstat, har använts i medlemsstaten och han har varit medveten om det, har den innehavaren inte längre rätt att med åberopande av det äldre varumärket begära att det yngre varumärket ska ogiltigförklaras med avseende på de varor eller tjänster för vilka det har använts, förutsatt att ansökan om registrering av det yngre varumärket inte har gjorts i ond tro.
2. Medlemsstaterna får bestämma att punkt 1 i denna artikel ska tillämpas på innehavaren av en annan äldre rättighet som avses i artikel 5.4 a eller b.
3. I de fall som avses i punkterna 1 och 2 har innehavaren av ett yngre registrerat varumärke inte rätt att motsätta sig användningen av den äldre rättigheten, även om den inte längre kan åberopas gentemot det yngre varumärket.

AVSNITT 3

RÄTTIGHETER OCH BEGRÄNSNINGAR

Artikel 10

Rättigheter som är knutna till ett varumärke

1. Registreringen av ett varumärke ger innehavaren en ensamrätt.
2. Utan det påverkar innehavares rättigheter som förvärvats före ansökningsdagen eller prioritetsdagen för det registrerade varumärket, ska innehavaren av det registrerade varumärket ha rätt att förhindra tredje man, som inte har hans tillstånd, att i näringsverksamhet, för varor eller tjänster, använda ett tecken om
 - a) tecknet är identiskt med varumärket och används för varor eller tjänster som är identiska med dem för vilka varumärket är registrerat,
 - b) tecknet är identiskt med eller liknar varumärket och används för varor eller tjänster som är identiska med eller liknar de varor eller tjänster för vilka varumärket är registrerat, om detta kan leda till förväxling hos allmänheten, inbegripet risken för association mellan tecknet och varumärket,

- c) tecknet är identiskt med eller liknar varumärket oavsett om det används för varor och tjänster som är identiska med eller liknar eller inte liknar dem för vilka varumärket är registrerat, om detta är känt i den medlemsstaten och om användningen av tecknet utan skälig anledning drar otillbörlig fördel av eller är till förfång för varumärkets särskiljningsförmåga eller renommé.

3. Följande handlingar får särskilt förbjudas med stöd av punkt 2:

- a) Att anbringa tecknet på varor eller deras förpackning.
- b) Att utbjuda varor till försäljning, marknadsföra dem eller lagra dem för dessa ändamål eller utbjuda eller tillhandahålla tjänster under tecknet.
- c) Att importera eller exportera varor under tecknet.
- d) Att använda tecknet som firma- eller företagsnamn eller som del av ett firma- eller företagsnamn.
- e) Att använda tecknet på affärshandlingar och i reklam.
- f) Att använda tecknet i jämförande reklam på ett sätt som strider mot direktiv 2006/114/EG.

4. Utan att det påverkar innehavares rättigheter som förvärvats före ansökningsdagen eller prioritetdagen för det registrerade varumärket ska innehavaren av ett registrerat varumärke också ha rätt att förhindra tredje man från att i näringsverksamhet föra in varor i den medlemsstat där varumärket är registrerat utan att dessa har övergått till fri omsättning där, om dessa varor, inbegripet förpackning, kommer från tredjeländer och utan tillstånd har försetts med ett varumärke som är identiskt med det varumärke som registrerats för sådana varor, eller som i väsentliga drag inte kan särskiljas från det varumärket.

Varumärkesinnehavarens rätt enligt första stycket ska upphöra om deklaranter eller varuinnehavaren, under det förfarande för att avgöra huruvida intrång har gjorts i det registrerade varumärket som har inletts i enlighet med förordning (EU) nr 608/2013, lägger fram bevis för att innehavaren av det registrerade varumärket inte har rätt att förbjuda att varorna släpps ut på marknaden i det land som är slutdestinationen för varorna.

5. Om en medlemsstats rätt inte gjorde det möjligt att förbjuda användningen av ett tecken enligt vad som nämns i punkt 2 b eller c före ikraftträdandet av de bestämmelser som var nödvändiga för att följa direktiv 89/104/EEG i den berörda medlemsstaten, får den fortsatta användningen av tecknet inte förhindras med stöd av de rättigheter som är knutna till varumärket.
6. Punkterna 1, 2, 3 och 5 ska inte påverka en medlemsstats bestämmelser om skydd mot användning av ett tecken för annat ändamål än användning för att särskilja varor eller tjänster, om användning av tecknet i fråga utan skälig anledning drar otillbörlig fördel av eller är till förfång för varumärkets särskiljningsförmåga eller renommé.

Artikel 11

Rätten att förbjuda förberedande åtgärder vad gäller användning av förpackning eller andra underlag

Om det finns risk för att förpackningar, etiketter, lappar, säkerhets- eller äkthetsdetaljer eller säkerhets- eller äkthetsanordningar eller andra underlag där varumärket anbringats skulle kunna användas för varor eller tjänster och om användningen skulle utgöra ett intrång i varumärkesinnehavarens rättigheter enligt artikel 10.2 och 10.3, ska innehavaren av det varumärket ha rätt att förbjuda följande åtgärder om de vidtas i näringsverksamhet:

- a) Att anbringa ett tecken som är identiskt med eller liknar varumärket på förpackning, etiketter, lappar, säkerhets- eller äkthetsdetaljer eller säkerhets- eller äkthetsanordningar eller på andra underlag där märket kan anbringas.
- b) Att utbjuda till försäljning eller släppa ut på marknaden, eller lagra för dessa ändamål, eller importera eller exportera förpackning, etiketter, lappar, säkerhets- eller äkthetsdetaljer eller säkerhets- eller äkthetsanordningar eller andra underlag där märket anbringas.

Artikel 12

Återgivning av varumärken i lexikon

Om återgivningen av ett varumärke i ett lexikon, en encyklopedi eller ett liknande uppslagsverk i tryckt eller elektronisk form ger intryck av att varumärket utgör en generisk benämning på de varor eller tjänster för vilka varumärket är registrerat, ska utgivaren av verket på begäran av innehavaren av varumärket se till att återgivningen av varumärket utan dröjsmål och för tryckta verk senast i nästa utgåva av verket åtföljs av uppgift om att det är ett registrerat varumärke.

Artikel 13

Förbud att använda ett varumärke som är registrerat i ett ombuds eller en företrädares namn

1. Om ett varumärke är registrerat i ett ombuds eller en företrädares namn för den som innehar detta varumärke, utan innehavarens tillstånd, ska denne ha rätt att
 - a) invända mot att hans ombud eller företrädare använder varumärket och/eller
 - b) begära att varumärket överläts till honom.
2. Punkt 1 ska inte tillämpas om ombudet eller företrädaren kan visa fog för sitt handlande.

Artikel 14

Begränsningar av ett varumärkes rättsverkan

1. Ett varumärke ger inte innehavaren rätt att förhindra tredje man att i näringsverksamhet använda
 - a) tredje mans namn eller adress, om denne är en fysisk person,
 - b) tecken eller upplysningar som saknar särskiljningsförmåga eller som avser varornas eller tjänsternas art, kvalitet, kvantitet, avsedda ändamål, värde, geografiska ursprung, tidpunkten för framställande eller utförande eller andra egenskaper,

- c) varumärket i syfte att identifiera eller hänvisa till varor eller tjänster som varumärkesinnehavarens varor eller tjänster, särskilt om användning av varumärket är nödvändig för att ange en varas eller tjänsts avsedda ändamål, särskilt som tillbehör eller reservdel.
2. Punkt 1 ska tillämpas endast om tredje man handlar i enlighet med god affärssed.
3. Ett varumärke ger inte innehavaren rätt att förbjuda tredje man att i näringsverksamhet använda en äldre rättighet som endast gäller i ett avgränsat geografiskt område om rättigheten erkänns av den ifrågavarande medlemsstatens rätt samt om användningen av den rättigheten sker inom gränserna för det territorium i vilket den är erkänd.

Artikel 15

Konsumtion av de rättigheter som är knutna till ett varumärke

1. Ett varumärke ger inte innehavaren rätt att förbjuda användningen av varumärket för varor som av innehavaren eller med innehavarens samtycke har släppts ut på marknaden under varumärket inom unionen.
2. Punkt 1 ska inte gälla när innehavaren har skälig grund att motsätta sig fortsatt marknadsföring av varorna, särskilt när varornas beskaffenhet har förändrats eller försämrats efter att de har släppts ut på marknaden.

Artikel 16
Bruk av varumärken

1. Om innehavaren inte inom fem år efter det att registreringsförfarandet avslutats har gjort verkligt bruk av varumärket i medlemsstaten för de varor eller tjänster för vilka det registrerats, eller om sådant bruk inte skett under en sammanhängande femårsperiod, ska varumärket bli föremål för de begränsningar och sanktioner som föreskrivs i artiklarna 17, 19.1, 44.1, 44.2, 46.3 och 46.4, under förutsättning att det inte finns giltiga skäl till att varumärket inte använts.
2. Om en medlemsstat tillåter invändningsförfaranden efter registrering, ska den femårsperiod som avses i punkt 1 beräknas från och med den dag då det inte längre kan invändas mot varumärket eller, om en invändning har skett, från och med den dag då ett beslut om att avsluta invändningsförfarandet vunnit laga kraft eller invändningen återkallats.
3. När det gäller varumärken som blivit föremål för en internationell registrering med rättsverkan i en medlemsstat, ska den femårsperiod som avses i punkt 1 beräknas från den dag då varumärket inte längre kan avvisas eller invändas mot. Om en invändning har skett eller en invändning på absoluta eller relativa grunder har meddelats, ska perioden beräknas från och med den dag då ett beslut om att avsluta invändningsförfarandet eller ett avgörande om absoluta eller relativa grunder för avslag har vunnit laga kraft eller invändningen återkallats.

4. Den första dagen i den femårsperiod som avses i punkterna 1 och 2 ska föras in i registret.
5. Även följande utgör bruk enligt punkt 1:
 - a) Användning av varumärket i en form som skiljer sig i detaljer vilka inte förändrar märkets särskiljningsförmåga så som det registrerats, oavsett om varumärket i den form det används också är registrerat i innehavarens namn.
 - b) Anbringandet i medlemsstaten i fråga av varumärket på varor eller deras emballage endast för exportändamål.
6. Användning av ett varumärke med tillstånd av innehavaren ska anses utgöra innehavarens användning.

Artikel 17

Bristande användning som försvar i mål om intrång

Innehavaren av ett varumärke ska ha rätt att förbjuda användningen av ett tecken endast om innehavarens rättigheter inte kan upphävas i enlighet med artikel 19 när talan om intrång väcks. Om svaranden så begär ska varumärkesinnehavaren lägga fram bevis för att varumärket, under den femårsperiod som föregår dagen då talan väcktes, har tagits i verkligt bruk enligt artikel 16 med avseende på de varor eller tjänster för vilka det är registrerat och som åberopas som motivering för talan, eller för att det finns giltiga skäl till att varumärket inte har använts, under förutsättning att frågan om registrering av varumärket, vid tidpunkten för väckande av talan, har varit slutligen avgjord i minst fem år.

Artikel 18

Mellankommande rättigheter som kan göras gällande av innehavaren av ett yngre registrerat varumärke som försvar i mål om intrång

1. I mål om intrång ska innehavaren av ett varumärke inte ha rätt att förbjuda användningen av ett yngre registrerat varumärke, om detta yngre varumärke inte skulle förklaras ogiltigt enligt artiklarna 8, 9.1 eller 9.2 eller artikel 46.3.
2. I mål om intrång ska innehavaren av ett varumärke inte ha rätt att förbjuda användningen av ett yngre registrerat EU-varumärke, om detta yngre varumärke inte skulle förklaras ogiltigt enligt artiklarna 53.1, 53.3 eller 53.4, 54.1 eller 54.2 eller 57.2 i förordning (EG) nr 207/2009.
3. Om innehavaren av ett varumärke inte har rätt att förbjuda användningen av ett yngre registrerat varumärke enligt punkt 1 eller 2, ska innehavaren av detta yngre registrerade varumärke inte ha rätt att förbjuda användning av det äldre varumärket i intrångsförfaranden, även om den äldre rättigheten inte längre får åberopas gentemot det yngre varumärket.

AVSNITT 4

UPPHÄVANDE AV VARUMÄRKESRÄTTIGHETER

Artikel 19

Avsaknad av verkligt bruk som grund för upphävande

1. Ett varumärke ska kunna upphävas om det inom en sammanhängande femårsperiod utan giltiga skäl inte har tagits i verkligt bruk i medlemsstaten med avseende på de varor eller tjänster för vilka det registrerats.
2. Ingen kan göra gällande att innehavarens rätt till ett varumärke ska upphävas om varumärket har tagits i verkligt bruk eller dess användning påbörjats eller återupptagits under tiden mellan utgången av femårsperioden och ansökan om upphävande.
3. Om användningen av varumärket påbörjas eller återupptas inom en tremånadersperiod före ansökan om upphävande, och denna tremånadersperiod inleds tidigast vid utgången av den sammanhängande femårsperiod under vilken märket inte använts, ska emellertid användningen lämnas utan avseende om förberedelserna för att inleda eller återuppta den vidtogs först efter det att innehavaren fick kännedom om att en ansökan om upphävande kunde komma att göras.

Artikel 20

Varumärke som blivit generiskt eller vilseledande beteckning som grunder för upphävande

Ett varumärke ska kunna bli föremål för upphävande om det, efter den dag då det registrerades,

- a) som ett resultat av innehavarens verksamhet eller passivitet, har blivit en allmän beteckning i handeln för en vara eller tjänst för vilket det är registrerat,

- b) som ett resultat av innehavarens användning av varumärket eller den användning till vilken innehavaren gett sitt tillstånd med avseende på varorna eller tjänsterna för vilka det är registrerat, kan komma att vilseleda allmänheten, särskilt vad gäller varornas eller tjänsternas art, kvalitet eller geografiska ursprung.

Artikel 21

Upphävande avseende endast en del av varorna eller tjänsterna

I de fall då grunder för upphävande föreligger endast för en del av de varor eller tjänster för vilka varumärket har registrerats, ska upphävandet av varumärket endast avse dessa varor eller tjänster.

AVSNITT 5

VARUMÄRKEN SOM FÖRMÖGENHETSOBJEKT

Artikel 22

Överlåtelse av registrerade varumärken

1. Ett varumärke får, oavsett om företaget överläts, överlåtas för alla eller en del av de varor eller tjänster för vilka det är registrerat.
2. En överlåtelse av ett företag i sin helhet ska innefatta överlåtelse av varumärket om inte annat avtalats eller om detta klart framgår av omständigheterna. Denna bestämmelse ska tillämpas när det föreligger en avtalsenlig förpliktelse att överlåta företaget.
3. Medlemsstaterna ska ha förfaranden för att kunna registrera överföringar i sina register.

Artikel 23

Sakrätt

1. Ett varumärke får utan samband med företaget ställas som säkerhet eller bli föremål för en sakrätt.
2. Medlemsstaterna ska ha förfaranden för att kunna registrera sakrätt i sina register.

Artikel 24

Exekutiva åtgärder

1. Ett varumärke får bli föremål för exekutiva åtgärder.
2. Medlemsstaterna ska ha förfaranden för att kunna registrera exekutiva åtgärder i sina register.

Artikel 25
Licensiering

1. Licens för ett varumärke får ges för en del av eller alla de varor eller tjänster för vilka det är registrerat samt för hela eller en del av den berörda medlemsstatens territorium. En licens kan vara exklusiv eller icke-exklusiv.
2. Innehavaren av ett varumärke får åberopa de till varumärket knutna rättigheterna gentemot en licenstagare som överträder en bestämmelse i licensavtalet med avseende på
 - a) licensens giltighetstid,
 - b) den av registreringen skyddade formen under vilket varumärket får användas,
 - c) arten av de varor eller tjänster för vilka licensen är utfärdad,
 - d) området inom vilket varumärket får användas, eller
 - e) kvaliteten på de av licenstagaren tillverkade varorna eller tillhandahållna tjänsterna.

3. Utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna i licensavtalet får licenstagaren endast väcka talan om intrång i varumärket om dess innehavare samtycker till detta. Innehavaren av en exklusiv licens får dock väcka sådan talan om innehavaren av varumärket inte själv väcker talan om intrång i varumärket inom skälig tid efter underrättelse om detta.
4. En licenstagare ska äga rätt att intervensera i det mål om intrång som innehavaren av varumärket har inlett för att kunna erhålla skadestånd för den skada som han lidit.
5. Medlemsstaterna ska ha förfaranden för att kunna registrera licenser i sina register.

Artikel 26

Ansökan om varumärke som förmögenhetsobjekt

Artiklarna 22–25 ska tillämpas på ansökningar om varumärken.

AVSNITT 6

GARANTI- ELLER KONTROLLMÄRKEN OCH KOLLEKTIVMÄRKEN

Artikel 27

Definitioner

I detta avsnitt avses med:

1. *garanti- eller kontrollmärke*: ett varumärke som betecknas som sådant vid ansökan om registrering av märket och som är ägnat att särskilja varor eller tjänster som certifieras av innehavaren av märket vad gäller material, sättet att tillverka varor eller utföra tjänster, kvalitet, tillförlitlighet eller andra egenskaper från varor och tjänster som inte är certifierade på detta sätt,
2. *kollektivmärke*: ett varumärke som betecknas som sådant vid ansökan om registrering av varumärket och som är ägnat att särskilja de varor eller tjänster som härrör från medlemmarna i den sammanslutning som innehar varumärket från de varor eller tjänster som härrör från andra företag.

Artikel 28

Garanti- eller och kontrollmärken

1. Medlemsstaterna får föreskriva om registrering av garanti- eller kontrollmärken.

2. Alla fysiska eller juridiska personer, inbegripet offentligt rättsliga institutioner, myndigheter och organ får ansöka om garanti- eller kontrollmärken under förutsättning att de inte bedriver affärsverksamhet som inbegriper tillhandahållande av varor eller tjänster av det slag som certifierats.

Medlemsstaterna får föreskriva att ett garanti- eller kontrollmärke inte ska registreras om sökanden inte är behörig att certifiera de varor eller tjänster för vilka märket ska registreras.

3. Medlemsstaterna får föreskriva att garanti- eller kontrollmärken inte ska registreras, eller att de ska upphävas eller ogiltigförklaras, med stöd av andra grunder än de som nämns i artiklarna 4, 19 och 20 i de fall dessa märkens funktion kräver det.
4. Med avvikelse från artikel 4.1 c får medlemsstaterna föreskriva att tecken eller upplysningar, som i handeln kan ange varornas eller tjänsternas geografiska ursprung, kan utgöra garanti- eller kontrollmärken. Ett sådant garanti- eller kontrollmärke ska inte ge innehavaren rätt att förbjuda tredje man att i näringsverksamhet använda sådana tecken eller upplysningar, förutsatt att tredje man brukar dem i överensstämmelse med god affärssed. I synnerhet får ett sådant märke inte åberopas gentemot tredje man som har rätt att använda ett geografiskt namn.
5. De krav som anges i artikel 16 ska anses vara uppfyllda när en person som har rätt att använda ett garanti- eller kontrollmärke gör verkligt bruk av det i enlighet med artikel 16.

Artikel 29
Kollektivmärken

1. Medlemsstaterna ska föreskriva om registrering av kollektivmärken.
2. Sammanslutningar av tillverkare, producenter, tjänsteproducenter eller näringsidkare som enligt den rätt som reglerar dess ställning har rätt att i eget namn inneha rättigheter och skyldigheter, att ingå avtal eller utföra andra rättshandlingar samt föra talan inför domstolar och andra myndigheter får, liksom offentligrättsliga juridiska personer, ansöka om kollektivmärken.
3. Med avvikelse från artikel 4.1 c får medlemsstaterna föreskriva att tecken eller upplysningar, som i handeln kan ange varornas eller tjänsternas geografiska ursprung, kan utgöra kollektivmärken. Ett sådant kollektivmärke ger inte innehavaren rätt att förbjuda tredje man att använda sådana tecken eller uppgifter i näringsverksamhet, förutsatt att tredje man brukar dem i överensstämmelse med god affärssed. I synnerhet får ett sådant märke inte åberopas gentemot tredje man som har rätt att använda ett geografiskt namn.

Artikel 30
Bestämmelser för användning av kollektivmärket

1. Den som ansöker om ett kollektivmärke ska lämna in de bestämmelser som reglerar dess användning till myndigheten.

2. I bestämmelserna om användningen ska det åtminstone anges vilka personer som har rätt att använda kollektivmärket, villkoren för medlemskap i sammanslutningen och villkoren för märkets användning, däribland sanktioner. Bestämmelser om användningen av ett sådant märke som avses i artikel 29.3 ska innefatta rätten för en person, vars varor eller tjänster har sitt ursprung i det berörda geografiska området, att bli medlem i den sammanslutning som innehar kollektivmärket, under förutsättning att personen uppfyller bestämmelsernas övriga villkor.

Artikel 31

Avslag på en ansökan

1. Förutom de grunder för avslag på en ansökan om varumärke som anges i artiklarna 4 och 5 ska en ansökan om ett kollektivmärke, där så är lämpligt och med undantag för artikel 4.1 c om tecken eller upplysningar vilka i handeln visar varornas eller tjänsternas geografiska ursprung och utan att det påverkar en myndighets rätt att inte genomföra en granskning av relativa hinder *ex officio*, avslås om den inte uppfyller villkoren i artikel 27 b, 29 eller 30, eller om bestämmelserna om användningen strider mot allmän ordning eller moral.
2. En ansökan om ett kollektivmärke ska också avslås om det kan antas att allmänheten kan vilseledas i fråga om märkets karaktär eller innebörd, särskilt om det är troligt att det kan uppfattas som någonting annat än ett kollektivmärke.
3. En ansökan ska inte avslås om sökanden genom att ändra bestämmelserna om användningen uppfyller kraven i punkterna 1 och 2.

Artikel 32

Bruk av kollektivmärken

Kraven i artikel 16 ska anses vara uppfyllda när en person som har rätt att använda ett kollektivmärke gör verkligt bruk av det i enlighet med den artikeln.

Artikel 33

Ändring av bestämmelserna om användning av kollektivmärket

1. Innehavaren av ett kollektivmärke ska till myndigheten lämna in de bestämmelser om användningen som har ändrats.
2. Ändringar av bestämmelserna om användning ska införas i registret, förutom då de ändrade bestämmelserna inte uppfyller villkoren i artikel 30 eller om de avser en av de grunder för avslag som avses i artikel 31.
3. Vid tillämpningen av detta direktiv ska ändringar av bestämmelserna om användning börja gälla först från och med den dag då de ändringarna införts i registret.

Artikel 35

Personer som har rätt att väcka talan om intrång

1. Artikel 25.3 och 25.4 ska tillämpas på alla som har rätt att använda ett kollektivmärke.
2. Om någon som har rätt att använda ett kollektivmärke har lidit skada på grund av olovligt bruk av märket, ska innehavaren av detta märke ha rätt att kräva skadestånd på deras vägnar.

Artikel 35

Ytterligare grunder för upphävande

Utöver de grunder för upphävande som anges i artiklarna 19 och 20 ska de rättigheter som tillhör en innehavare av ett kollektivmärke förklaras upphävida på följande grunder:

- a) Om innehavaren inte vidtar rimliga åtgärder för att förhindra att märket används på sätt som inte är förenligt med de villkor för användning som anges i bestämmelserna om användning och de eventuella ändringar av dessa bestämmelser som har införts i registret.
- b) Om personer som har rätt att använda märket har använt det på ett sådant sätt att allmänheten skulle kunna vilseledas på det sätt som avses i artikel 31.2.
- c) Om en ändring i bestämmelserna om användning av märket har införts i registret i strid med artikel 33.2, om inte innehavaren av märket genom att ytterligare ändra bestämmelserna om användning uppfyller kraven i den artikeln.

Artikel 36

Ytterligare ogiltighetsgrunder

Utöver de ogiltighetsgrunder som föreskrivs i artikel 4, där så är lämpligt med undantag för artikel 4.1 c om tecken eller upplysningar vilka i handeln visar varornas eller tjänsternas geografiska ursprung, och artikel 5, ska ett kollektivmärke som har registrerats i strid med artikel 31 förklaras ogiltigt, om inte innehavaren av märket genom att ändra bestämmelserna om användning uppfyller artikel 31.

Kapitel 3

Förfaranden

AVSNITT 1

ANSÖKAN OCH REGISTRERING

Artikel 37

Krav på ansökan

1. En ansökan om registrering av ett varumärke ska åtminstone innehålla samtliga följande:
 - a) En begäran om registrering.
 - b) Uppgifter som gör det möjligt att fastslå sökandens identitet.

- c) En förteckning över de varor eller tjänster för vilka registrering begärs.
 - d) En återgivning av varumärket som uppfyller kraven i artikel 3 b.
2. En varumärkesansökan ska vara föremål för en avgift som den berörda medlemsstaten fastställer.

Artikel 38

Ansökningsdag

1. Dagen för inlämnande av en varumärkesansökan ska vara den dag då de handlingar som innehåller de uppgifter som anges i artikel 37.1 lämnas in till myndigheten av sökanden.
2. Medlemsstaterna får dessutom föreskriva att en avgift som avses i artikel 37.2 ska betalas för fastställelsen av ansökningsdag.

Artikel 39

Beteckning och klassificering av varor och tjänster

1. De varor och tjänster för vilka varumärkesregistrering söks ska klassificeras i enlighet med det klassificeringssystem som fastställts i Niceöverenskommelsen av den 15 juni 1957 om internationell klassificering av varor och tjänster vid registrering av varumärken (Niceklassificeringen).

2. Sökanden ska tillräckligt tydligt och exakt ange de varor och tjänster för vilka skyddet söks för att behöriga myndigheter och ekonomiska aktörer enbart utifrån den informationen ska kunna avgöra omfattningen av det skydd som söks.
3. Vid tillämpningen av punkt 2 får de allmänna beteckningar som ingår i klassrubrikerna i Niceklassificeringen eller andra allmänna uttryck användas, förutsatt att de uppfyller de relevanta normer för tydlighet och exakthet som fastställs i denna artikel.
4. Myndigheten ska avslå ansökan med avseende på beteckningar eller uttryck som är oklara eller otydliga, om sökanden inte föreslår en godtagbar formulering inom en tidsfrist som myndigheten fastställer.
5. Användningen av allmänna uttryck, inklusive de allmänna beteckningar som återfinns i klassrubrikerna i Niceklassificeringen, ska tolkas så att de innefattar alla varor och tjänster som tydligt och klart omfattas av beteckningen eller uttryckets bokstavliga innebörd. Användningen av sådana uttryck eller beteckningar får inte tolkas som ett anspråk på varor och tjänster som inte kan uppfattas på det sättet.
6. Om sökanden begär registrering för mer än en klass, ska sökanden gruppera varorna och tjänsterna enligt klasserna i Niceklassificeringen, varvid varje grupp ska föregås av numret på den klass till vilken den gruppen av varor eller tjänster hör, och lägga fram dem i samma ordning som klasserna.

7. Varor och tjänster ska inte anses likna varandra av det skälet att de förekommer i samma klass enligt Niceklassificeringen. Varor och tjänster ska inte anses skilja sig från varandra av det skälet att de förekommer i olika klasser enligt Niceklassificeringen.

Artikel 40

Anmärkningar från tredje man

1. Medlemsstaterna får föreskriva att fysiska eller juridiska personer och sammanslutningar eller organ, som företräder tillverkare, producenter, tjänsteleverantörer, näringsidkare eller konsumenter, innan ett varumärke registreras till myndigheten får lämna in skriftliga anmärkningar och i dem ange på vilka grunder varumärket inte bör registreras *ex officio*.

De personer och sammanslutningar eller organ som avses i första stycket ska inte betraktas som parter i förfarandet vid myndigheten.

2. Utöver de skäl som avses i punkt 1 i denna artikel får varje fysisk eller juridisk person och varje sammanslutning eller organ som företräder tillverkare, producenter, tjänsteleverantörer, näringsidkare eller konsumenter till myndigheten lämna in skriftliga anmärkningar med angivande av de särskilda skäl enligt vilka ansökan om ett kollektivmärke bör avslås enligt artikel 31.1 och 31.2. Denna bestämmelse får utvidgas till att omfatta kontroll- eller garantimärken i de fall som de regleras i medlemsstaterna.

Artikel 41

Delning av ansökningar och registreringar

Sökanden eller innehavaren får dela upp en nationell ansökan om eller registrering av ett varumärke i en eller flera separata ansökningar eller registreringar genom att sända en anmälan till myndigheten och för varje delansökan eller delregistrering ange vilka varor eller tjänster i den ursprungliga ansökan eller registreringen som ska omfattas av delansökan eller delregistreringen.

Artikel 42

Klassavgifter

Medlemsstaterna får föreskriva att det för ansökan om och förnyelse av ett varumärke ska betalas en tilläggsavgift för varje klass av varor och tjänster som går utöver den första klassen.

AVSNITT 2

FÖRFARANDE FÖR INVÄNDNING, UPPHÄVANDE OCH OGILTIGHET

Artikel 43

Invändningsförfarande

1. Medlemsstaterna ska sörja för ett effektivt och snabbt administrativt förfarande inför sina myndigheter för att invända mot registrering av en varumärkesansökan på de grunder som anges i artikel 5.
2. Det administrativa förfarande som avses i punkt 1 i denna artikel ska åtminstone föreskriva att innehavaren av ett äldre varumärke som avses i artikel 5.2 och 5.3 a och den person som enligt tillämplig rätt är berättigad att utöva de rättigheter som följer av en skyddad ursprungsbeteckning eller geografisk beteckning som avses i artikel 5.3 c ska ha rätt att framställa en invändning. En invändning får framställas rörande en eller flera äldre rättigheter, under förutsättning att de alla hör till samma innehavare, och rörande en del av eller alla de varor och tjänster för vilka den äldre rättigheten är skyddad eller ansöktes om, och invändningen får riktas mot en del av eller alla de varor och tjänster för vilka det omtvistade varumärket söks.
3. Parterna ska på gemensam begäran beviljas en tidsfrist på minst två månader under invändningsförfarandet för att möjliggöra en uppgörelse i godo mellan sökanden och den invändande parten.

Artikel 44

Bristande användning som försvar i invändningsförfaranden

1. I invändningsförfaranden enligt artikel 43 gäller att om den femårsperiod inom vilken det äldre varumärket måste ha tagits i verkligt bruk enligt artikel 16, har löpt ut på ansökningsdagen eller prioritetsdagen för det yngre varumärket, ska innehavaren av det äldre varumärket som har invänt på sökandens begäran lägga fram bevis för att det äldre varumärket har tagits i verkligt bruk enligt artikel 16 under den femårsperiod som föregår ansökningsdagen eller prioritetsdagen för det yngre varumärket, eller för att det finns giltiga skäl till att varumärket inte har använts. I avsaknad av sådan bevisning ska invändningen avslås.
2. Om det äldre varumärket endast har använts för en del av de varor eller tjänster för vilka det har registrerats, ska det vid prövning av invändningen i enlighet med punkt 1 anses vara registrerat endast för denna del av varorna eller tjänsterna.
3. Punkterna 1 och 2 i denna artikel ska även tillämpas om det äldre varumärket är ett EU-varumärke. I ett sådant fall ska det verkliga bruket av EU-varumärket fastställas i enlighet med artikel 15 i förordning (EG) nr 207/2009.

Artikel 45

Ansökan om upphävande eller ogiltighetsförklaring,

1. Utan att det påverkar parternas rätt till överklagande till domstol ska medlemsstaterna sörja för ett effektivt och snabbt administrativt förfarande hos sina myndigheter om upphävande eller ogiltighetsförklaring av ett varumärke.
2. Det administrativa förfarandet för upphävande ska föreskriva att varumärket ska upphävas av de skäl som föreskrivs i artiklarna 19 och 20.
3. Det administrativa förfarandet för ogiltighet ska föreskriva att varumärket ska förklaras ogiltigt åtminstone av följande skäl:
 - a) Varumärket borde inte ha registrerats eftersom det inte uppfyller de krav som föreskrivs i artikel 4.
 - b) Varumärket borde inte ha registrerats eftersom det fanns en äldre rättighet i den mening som avses i artikel 5.1–5.3.
4. Det administrativa förfarandet ska föreskriva att åtminstone följande ska ha rätt att lämna in en ansökan om upphävande eller ogiltighetsförklaring:
 - a) Vid tillämpningen av punkterna 2 och 3 a, fysiska eller juridiska personer och sammanslutningar eller organ inrättats för att företräda tillverkare, producenter, tjänsteleverantörer, näringsidkare eller konsumenter, vilka sammanslutningar enligt tillämplig rätt har rätt att föra talan inför domstolar och andra myndigheter.

- b) När det gäller punkt 3 b i denna artikel, innehavaren av ett äldre varumärke som avses i artikel 5.2 och 5.3 a och den person som enligt tillämplig rätt är berättigad att utöva de rättigheter som följer av en skyddad ursprungsbeteckning eller geografisk beteckning som avses i artikel 5.3 c.
5. En ansökan om upphävande eller ogiltighetsförklaring får riktas mot en del av eller alla de varor och tjänster för vilka det omtvistade varumärket registrerats.
6. En ansökan om ogiltighetsförklaring får lämnas in rörande en eller flera äldre rättigheter, under förutsättning att de alla hör till samma innehavare.

Artikel 46

Bristande användning som försvar i förfaranden som avser ansökan om ogiltighetsförklaring

1. I förfaranden för ogiltighetsförklaring på grundval av ett registrerat varumärke med en tidigare ansökningsdag eller prioritetsdag gäller att innehavaren av det äldre varumärket, om innehavaren av det yngre varumärket så begär, ska lägga fram bevis för att det äldre varumärket under den femårsperiod som föregår dagen för ansökan om ogiltighetsförklaring har tagits i verkligt bruk i enlighet med artikel 16 i samband med de varor eller tjänster för vilka det är registrerat och som åberopas som grund för ansökan, eller för att det finns giltiga skäl till att varumärket inte har använts, förutsatt att det äldre varumärket har varit registrerat i minst fem år den dag då en ansökan om ogiltighetsförklaring lämnas in.

2. Om den femårsperiod under vilken det äldre varumärket måste ha tagits i verkligt bruk enligt artikel 16 har löpt ut på ansökningsdagen eller prioritetsdagen för det yngre varumärket, ska innehavaren av det äldre varumärket, utöver de bevis som krävs enligt punkt 1 i den här artikeln, lägga fram bevis för att varumärket har tagits i verkligt bruk under den femårsperiod som föregår ansökningsdagen eller prioritetsdagen, eller för att det fanns fullgoda skäl till att varumärket inte använts.
3. I avsaknad av de bevis som avses i punkterna 1 och 2 ska en ansökan om ogiltighetsförklaring på grundval av ett äldre varumärke avslås.
4. Om det äldre varumärket i enlighet med artikel 16 endast har använts för en del av de varor eller tjänster för vilka det är registrerat, ska det vid prövning av ansökan om ogiltighetsförklaring anses vara registrerat endast för denna del av varorna eller tjänsterna.
5. Punkterna 1–4 i denna artikel ska även tillämpas om det äldre varumärket är ett EU-varumärke. I ett sådant fall ska verkligt bruk av EU-varumärket fastställas i enlighet med artikel 15 i förordning (EG) nr 207/2009.

Artikel 47

Rättsverkningar av upphävande och ogiltighet

1. I den utsträckning som innehavarens rättigheter har förklarats upphävida ska ett registrerat varumärke anses ha förlorat de rättsverkningar som anges i detta direktiv från dagen för ansökan om upphävande. På begäran av en av parterna får det i beslutet rörande ansökan om upphävande fastställas den tidigare tidpunkt vid vilken grunden för upphävande inträffade.
2. I den utsträckning som varumärket har förklarats ogiltigt ska ett registrerat varumärke från första början anses ha saknat de rättsverkningar som anges i detta direktiv.

AVSNITT 3

VARAKTIGHET OCH FÖRNYELSE AV REGISTRERING

Artikel 48

Registreringens giltighetstid

1. Varumärken ska registreras för en tioårsperiod räknat från den dag då ansökan lämnas in.
2. Registreringen får förlängas för ytterligare tioårsperioder i enlighet med artikel 49.

Artikel 49

Förnyelse

1. Registreringen av ett varumärke ska förnyas på begäran av innehavaren av varumärket eller av någon som har rätt att göra detta enligt lag eller avtal, under förutsättning att förnyelseavgifterna har betalats. Medlemsstaterna får föreskriva att mottagande av betalning av förnyelseavgifterna ska anses utgöra en sådan begäran.
2. Myndigheten ska informera innehavaren av varumärket om att registreringsperioden är på väg att löpa ut åtminstone sex månader innan så sker. Myndigheten ska inte hållas ansvarig om den underlåter att lämna denna information.

3. Begäran om förnyelse ska lämnas in och förnyelseavgifterna betalas inom en period på minst sex månader omedelbart före utgången av registreringen. Om så inte skett, får begäran lämnas in inom en ytterligare sexmånadersperiod räknat från utgången av registreringsperioden eller den påföljande förnyelsen av denna. Förnyelseavgifterna och en tilläggsavgift ska betalas inom denna ytterligare period.
4. Om en begäran har givits in, eller avgifterna betalats, endast för en del av de varor eller tjänster för vilka varumärket har registrerats, ska registreringen förnyas endast för dessa varor eller tjänster.
5. Förnyelsen ska gälla från och med den dag då den befintliga registreringen löper ut. Förnyelsen ska registreras i registret.

AVSNITT 4

KOMMUNIKATION MED MYNDIGHETEN

Artikel 50

Kommunikation med myndigheten

Parterna i förfarandet eller, i förekommande fall, deras företrädare ska utse en officiell adress, vilken ska användas för all officiell kommunikation med myndigheten. Medlemsstaterna ska ha rätt att kräva att en sådan officiell adress ska vara belägen i Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.

Kapitel 4

Administrativt samarbete

Artikel 51

Samarbete på området registrering och förvaltning av varumärken

Myndigheterna ska ha rätt att samarbeta på ett ändamålsenligt sätt med varandra och med Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet för att främja enhetliga metoder och verktyg i samband med granskning och registrering av varumärken.

Artikel 52

Samarbete på andra områden

Myndigheterna ska ha rätt att samarbeta på ett ändamålsenligt sätt med varandra och med Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet på alla verksamhetsområden av betydelse för skyddet av varumärken i unionen, utöver dem som nämns i artikel 51.

Kapitel 5

Slutbestämmelser

Artikel 53

Uppgiftsskydd

Den behandling av personuppgifter som utförs i medlemsstaterna inom ramen för detta direktiv ska omfattas av nationell rätt för genomförande av direktiv 95/46/EG.

Artikel 54

Införlivande

1. Medlemsstaterna ska sätta i kraft de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa artiklarna 3–6, 8–14, 16, 17, 18, 22–39, 41 och 43–50 senast den ...^{*}. Medlemsstaterna ska sätta i kraft de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa artikel 45 senast den ...^{**}. De ska genast överlämna texten till dessa bestämmelser till kommissionen.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. De ska även innehålla en uppgift om att hänvisningar i befintliga lagar och andra författningar till det direktiv som upphävs genom detta direktiv ska anses som hänvisningar till detta direktiv. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras och om hur uppgiften ska formuleras ska varje medlemsstat själv utfärda.

^{*} EUT: Vänligen inför datum: 36 månader efter detta direktivs ikraftträdande.

^{**} EUT: Vänligen inför datum: sju år efter detta direktivs ikraftträdande.

2. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 55

Upphävande

Direktiv 2008/95/EG ska upphöra att gälla med verkan från och med den ...^{*}, utan att det påverkar medlemsstaternas skyldigheter vad gäller den tidsfrist för införlivande med nationell lagstiftning av direktiv 89/104/EEG som anges i del B i bilaga I till direktiv 2008/95/EG.

Hänvisningar till det upphävda direktivet ska anses som hänvisningar till det här direktivet och ska läsas i enlighet med jämförelsetabellen i bilagan.

^{*} EUT: Vänligen inför datum: dagen efter den dag som anges i artikel 54.1 första stycket första meningen i detta direktiv.

Artikel 56
Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artiklarna 1, 7, 15, 19, 20, 21 och 54–57 ska tillämpas från och med den ...^{*}.

Artikel 57
Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i

På Europaparlamentets vägnar
Ordförande

På rådets vägnar
Ordförande

^{*} EUT: Vänligen inför datum: dagen efter den dag som anges i artikel 54.1 första stycket första meningen i detta direktiv.

BILAGA

Jämförelsetabell

Direktiv 2008/95/EC	Detta direktiv
Artikel 1	Artikel 1
---	Artikel 2
Artikel 2	Artikel 3
Artikel 3.1 a–h	Artikel 4.1 a–h
---	Artikel 4.1 i–l
---	Artikel 4.2, första meningen
Artikel 3.2 a–c	Artikel 4.3 a–c
Artikel 3.2 d	Artikel 4.2, andra meningen
Artikel 3.3, första meningen	Artikel 4.4, första meningen
---	Artikel 4.4, andra meningen
Artikel 3.3, andra meningen	Artikel 4.5
Artikel 3.4	---
Artikel 4.1 och 4.2	Artikel 5.1 och 5.2
Artikel 4.3 och 4.4 a	Artikel 5.3 a
---	Artikel 5.3 b
---	Artikel 5.3 c
Artikel 4.4 b och c	Artikel 5.4 a och b
Artikel 4.4 d–f	---
Artikel 4.4 g	Artikel 5.4 c

Direktiv 2008/95/EC	Detta direktiv
Artikel 4.5 och 4.6	Artikel 5.5 och 5.6
---	Artikel 8
Artikel 5.1, första inledande meningen	Artikel 10.1
Artikel 5.1, andra inledande meningen	Artikel 10.2, inledande meningen
Artikel 5.1 a och b	Artikel 10.2 a och b
Artikel 5.2	Artikel 10.2 c
Artikel 5.3 a–c	Artikel 10.3 a–c
---	Artikel 10.3 d
Artikel 5.3 d	Artikel 10.3 e
---	Artikel 10.3 f
---	Artikel 10.4
Artikel 5.4 och 5.5	Artikel 10.5 och 10.6
---	Artikel 11
---	Artikel 12
---	Artikel 13
Artikel 6.1 a–c	Artikel 14.1 a–c, och 14.2
Artikel 6.2	Artikel 14.3
Artikel 7	Artikel 15
Artikel 8.1 och 8.2	Artikel 25.1 och 25.2
---	Artikel 25.3–25.5
Artikel 9	Artikel 9
Artikel 10.1, första stycket	Artikel 16.1
---	Artikel 16.2–16.4

Direktiv 2008/95/EC	Detta direktiv
Artikel 10.1, andra stycket	Artikel 16.5
Artikel 10.2	Artikel 16.6
Artikel 10.3	---
Artikel 11.1	Artikel 46.1–46.3
Artikel 11.2	Artikel 44.1
Artikel 11.3	Artikel 17
Artikel 11.4	Artiklarna 17, 44.2 och artikel 46.4
---	Artikel 18
Artikel 12.1, första stycket	Artikel 19.1
Artikel 12.1, andra stycket	Artikel 19.2
Artikel 12.1, tredje stycket	Artikel 19.3
Artikel 12.2	Artikel 20
Artikel 13	Artikel 7 och artikel 21
Artikel 14	Artikel 6
---	Artiklarna 22–24
---	Artikel 26
---	Artikel 27
Artikel 15.1	Artikel 28.1 och 28.3
Artikel 15.2	Artikel 28.4
---	Artikel 28.2 och 28.5
---	Artiklarna 29–54.1

Direktiv 2008/95/EC	Detta direktiv
Artikel 16	Artikel 54.2
Artikel 17	Artikel 55
Artikel 18	Artikel 56
Artikel 19	Artikel 57
